

РЕШЕНИЕ №204

гр. Перник, 04 ноември 2008 год.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд - Перник, в публично заседание на двадесет и трети октомври две хиляди и осма година в състав:

СЪДИЯ: В.Г.

при секретар И.И.
от съдията В.Г.
адм. дело № 546/2008 г.

изслуша докладваното

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Е.К.К. *** срещу заповед № И-1307/27.08.2008г. на директора на дирекция "Социално подпомагане" гр. Перник, потвърдена с решение № 1801-164/24.09.2008г. на директора на регионална дирекция "Социално подпомагане" гр. Перник. С оспорената заповед на основание чл. 13, ал. 2 от Закона за социалното подпомагане (ЗСП) и чл. 28, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за социално подпомагане (ППЗСП) е отказано издаване на удостоверение за право на безплатен транспорт по чл. 19, ал. 1 и чл. 20, ал. 1 от ППЗСП.

Жалбоподателят иска оспорения административен акт да бъде отменен като незаконосъобразен и да му бъде издадено удостоверение за безплатно пътуване. Твърди, че са налице основанията за това по чл. 19, ал. 1 от ППЗСП.

Ответникът - дирекция "Социално подпомагане" гр. Перник, чрез упълномощения си процесуален представител поддържа становище, че жалбата е неоснователна. Жалбоподателят не отговаря на условията на чл. 19, ал. 1 от ППЗСП. С експертно решение на НЕЛК му е определена нетрудоспособност от 52% поради общо заболяване, а изискването на чл. 19, ал. 1 от ППЗСП е лицето да има 71 на сто или повече трайно намалена работоспособност.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, становищата на страните и проверка на оспорвания административен акт по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, намира за установено следното:

Жалбата е допустима, подадена в срок и от надлежна страна. Предмет на оспорване е заповед № И-1307/27.08.2008г. на директора на дирекция "Социално подпомагане" гр. Перник, издадена на основание чл. 13, ал. 2 от ЗСП. Спазено е изискването на чл. 13, ал. 5 от ЗСП за оспорване по административен ред като процесуална предпоставка за допустимост на съдебното оспорване.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Със заповед № И-1307/27.08.2008г. на директора на дирекция "Социално подпомагане" гр. Перник, на основание чл. 13, ал. 2 ЗСП и чл. 28, ал. 1 от ППЗСП е отказано издаване на удостоверение за право на безплатен транспорт по чл. 20, ал. 1 от ППЗСП, поради неспазване на условията по чл. 19, ал. 1 от

ППЗСП.

Заповедта е потвърдена с решение № 1801-164/24.09.2008г. на директора на регионална дирекция "Социално подпомагане" гр. Перник с мотиви, че видно от ЕР № 1031/125/29.07.2008г. на НЕЛК на жалбоподателя е определена 52% трайна неработоспособност по общо заболяване. Съгласно чл. 19, ал. 1 от ППЗСП, лицата със 71 на сто или над 71 на сто трайно намалена работоспособност, деца до 16-годишна възраст с трайно намалена възможност за социална адаптация и военноинвалидите имат право на безплатно пътуване два пъти в годината - отиване и връщане, с железопътния и автобусния транспорт в страната.

Към молбата на жалбоподателя за издаване на удостоверение по чл. 20, ал.1 от ППЗСП е приложено експертно решение на НЕЛК № 1031 от 29.07.2008г. Видно от експертното решение, на жалбоподателя са определени 52% трайна намалена работоспособност поради общо заболяване. В експертното решение е вписано, че трайно намалената работоспособност не е с причинна връзка военна инвалидност, а поради общо заболяване. Независимо, че първоначално жалбоподателят е инвалидизиран с ЕР № 1573 от 12.07.1977г. по повод язва на дуоденума и олигофрения с причинна връзка военна инвалидност, при редовното му преосвидетелстване от 13.07.2005г. не е определена военна инвалидност.

При така установеното от фактическа страна, правилно административният орган е отказал издаване на удостоверение за безплатно пътуване по чл. 20, ал. 1 от ППЗСП, тъй като жалбоподателят няма право на такова по чл. 19, ал. 1 от ППЗСП. Няма доказателства, че той отговаря на изискванията на правната норма, която предвижда право на безплатно пътуване да се предоставя на лица със 71 на сто или повече трайно намалена работоспособност и военноинвалиди. В случая жалбоподателят няма изискуемия минимален процент трайно намалена работоспособност и не доказва, че е военноинвалид, независимо от дадените му указания за това обстоятелство по чл. 170, ал. 2 от АПК.

По изложените съображения, жалбата срещу заповед №И-1307/27.08.2008г. на директора на дирекция "Социално подпомагане" гр.Перник, потвърдена с решение № 1801-164/24.09.2008г. на директора на регионална дирекция "Социално подпомагане" гр. Перник е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Предвид гореизложеното, на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, Административен съд - Перник

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба на Е.К.К. *** срещу заповед № И-1307от 27.08.2008г. на директора на дирекция "Социално подпомагане" гр.Перник.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от деня на съобщението до страните, че е изготвено.

СЪДИЯ: